

Arrest

nr. 309 796 van 12 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2023 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1981.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 september 2011. Op 4 oktober 2011 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 september 2013 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal). Op 4 november 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 november 2019 werd de verzoekende partij veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg van West-Vlaanderen tot de gewone opschorting van de uitspraak van de veroordeling met een proeftijd van 3

jaar wegens de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een minderjarige, geen volle zestien jaar oud.

Op 6 oktober 2020 ontvangt het Commissariaat-generaal een brief waarin de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) de commissaris-generaal verzoekt om de mogelijkheid van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Het openbaar ministerie ging in beroep tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van West-Vlaanderen. Op 19 juni 2020 werd de verzoekende partij door het hof van beroep van Gent schuldig bevonden aan de ten laste gelegde feiten. Het hof van beroep bepaalde de strafmaat op een gevangenisstraf van een jaar, een uitzetting uit haar politieke rechten voor vijf jaar, een uitzetting uit het recht om in welke hoedanigheid ook deel te nemen aan onderwijs in een openbare of particuliere instelling die minderjarigen opvangt voor tien jaar.

Op 17 augustus 2021 wordt verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal om haar de gelegenheid te geven om te reageren op de mogelijke herziening van haar subsidiaire beschermingsstatus (artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet).

Op 22 juni 2023 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U, [B.S.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U weet niet in welk jaar u geboren werd. U verklaart te zijn geboren in het dorp Kaiguzar in de wijk Haskalan van de stad Kunduz in de gelijknamige provincie Kunduz, waar u ook steeds gewoond heeft tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Daar huwde u met uw echtgenote [D.]. Jullie hebben samen drie kinderen. U bent alleen naar België gekomen. Uw vader overleed ongeveer 15 jaar geleden. U had één oudere broer, hij kwam ongeveer vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan om het leven.

Uw oudere broer [W.] had banden met de taliban. Toen hij jong was ging hij naar de madrasa van Balutsan, de regio waar jullie woonden, en daar werd hij ingelijfd door de taliban. Hij is ook gedurende twee maanden mullah geweest van de moskee in jullie dorp en toen kwamen jullie te weten dat hij actief was bij de taliban. Zowel u als uw moeder en uw oom probeerden hem verschillende keren te overtuigen om te stoppen met deze samenwerking en activiteiten bij de taliban, maar uw broer weigerde te luisteren. In de maand 'aqrab' van het jaar 1388 (oktober-november 2009), kwam uw broer [W.] om het leven bij een bombardement van de Amerikanen, net buiten de stad Kunduz. Ongeveer 2 à 3 maanden nadat uw broer was omgekomen verkregen u en uw familie twee brieven van de taliban. In deze brieven vroegen de taliban u zich aan te sluiten bij hen en de plaats in te nemen van uw broer. Op aanraden van uw familie besloot u om uw veiligheid te garanderen en het land te verlaten. Ongeveer 3 maanden na uw vertrek verkreeg uw familie nog een derde brief vanwege de taliban, dit vernam u via contact met uw oom na uw vertrek uit Afghanistan.

U ontvluchtte Afghanistan op de eerste dag van het jaar 1389 (21 maart 2010). U kwam in België aan op 28 september 2011 en u diende op 4 oktober 2011 een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u vervolging vanwege de taliban. Ter ondersteuning van uw asielerzoek legde u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) en die van uw vader, drie dreigbrieven die u hebt verkregen vanwege de taliban en de enveloppe waarmee deze documenten naar België werden verstuurd.

Op 4 november 2013 nam het CGVS voor u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hoewel er geen geloof gehecht werd aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten werd u, gezien uw afkomst uit het district Kunduz van de gelijknamige provincie en rekening houdend met de toenmalige situatie in uw regio van herkomst, de status van subsidiaire bescherming toegekend. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 19 juni 2020 werd u door het Hof van Beroep in Gent veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf, een ontzetting uit uw burgerlijke en politieke rechten gedurende 5 jaar en een ontzetting uit bepaalde rechten met betrekking tot minderjarigen gedurende 10 jaar wegens aanranding van de eerbaarheid van een minderjarige.

Op 6 oktober 2020 ontving het CGVS een brief waarin de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verzocht om de mogelijkheid van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, organiseerde het CGVS voor u op 17 augustus 2021 een nieuw persoonlijk onderhoud. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: documenten in verband met uw vonnis, strafmaat en strafopvolging, werkcontracten, kopieën van de taskara's van uw familieleden alsook enkele foto's van hen.

B. Motivering

Op 4 november 2013 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door uw herkomst uit het district Kunduz van de gelijknamige provincie, alwaar een reëel risico bestond van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict; uw hoedanigheid van burger; en het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4, §§1 of 2, uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, §, 1, c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een arrest van het Hof van Beroep Gent dd. 19 juni 2020.

Uit dit arrest blijkt dat u veroordeeld werd tot 1 jaar gevangenisstraf, een ontzetting uit uw burgerlijke en politieke rechten gedurende 5 jaar cfr. artikel 31 van het Strafwetboek en ontzetting uit bepaalde rechten met betrekking tot minderjarigen gedurende 10 jaar cfr. artikel 382bis van het Strafwetboek wegens aanranding van de eerbaarheid van een minderjarige.

Uit de motivering en de strafmaat van het voormelde vonnis blijkt duidelijk dat u ernstige feiten pleegde. Op 7 juli 2016 randde u een onbekende twaalfjarige jongen aan in de toiletten van het restaurant waar u werkte. Uit het verslag van de psychiater waarnaar wordt verwezen in het arrest, blijkt dat enkel een seksuele interesse in minderjarige jongens kan verklaren waarom u dergelijke feiten pleegde. Het risico op recidive wordt matig tot hoog ingeschat. De rechter oordeelde dat een effectieve gevangenisstraf passend en noodzakelijk was om u ervan te weerhouden in de toekomst gelijkaardige misdrijven te plegen. Tevens werd u veroordeeld tot ontzetting uit verschillende burgerlijke en politieke rechten gelet op de ernst van de gepleegde feiten.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1, § 2, ingetrokken.

U werd op 17 augustus 2021 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

Gevraagd waarom u uw beschermingsstatuut zou moeten behouden, stelt u een fout te hebben begaan en zich hiervoor te hebben verontschuldigd (CGVS 17.08.2021, p.9). Dit weet geen ander licht te schijnen op de veroordeling die u opliep door het Hof van Beroep. Andere redenen zijn volgens u omdat u hier in België wenst te blijven en ook uw familie naar hier wil over brengen (CGVS 17.08.2021, p.9). Ook dit rechtvaardigt geenszins het behoud van uw statuut. U verklaarde voorts niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omwille van de problemen die u tijdens uw verzoek om internationale bescherming uiteenzette maar deze voorgehouden problemen werden door het CGVS reeds als ongeloofwaardig bevonden. U stelt verder dat mensen u bij terugkeer naar Afghanistan als 'ongelovige' zouden beschouwen omdat u in Europa verbleef (CGVS 17.08.2021, p.10). Deze elementen doen evenmin afbreuk aan de vaststelling dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd en werpen geen ander licht op de motieven om uw beschermingsstatus in te trekken. Zij worden meegenomen in het advies dat de Commissaris-generaal dient te geven aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (infra).

De door u neergelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Dat u in België werkt, zoals het document daaromtrent dient aan te tonen, wordt in deze beslissing niet betwist. De kopieën van de taskara's van uw familieleden en foto's waarop zij te zien zijn doen evenmin afbreuk aan de gedane feiten en de ernst ervan.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, §1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er moet vooreerst worden beklemtoond dat u de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw beweerde problemen. Zo moest het CGVS vaststellen dat het relaas dat u bracht over uw broer die banden had met de Taliban en u die na zijn dood door hen bedreigd werd, niet aannemelijk kon maken. Het simpelweg herhalen van uw eerder bedrieglijk bevonden verklaringen kan de geloofwaardigheid ervan niet herstellen (CGVS 17.08.2021, p.7).

Een andere reden waarom u verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan is omdat men u er als ongelovige zal beschouwen omdat u in een Westers land verbleef (CGVS 17.08.2021, p.10). Ook dit rechtvaardigt geen internationaal beschermingsstatuut. Naast het feit dat u verklaart nog steeds moslim te zijn (CGVS 17.08.2021, p.10), blijkt uit de beschikbare informatie dat niet kan worden afgeleid dat het

loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

U haalt verder geen elementen aan waaruit moet blijken dat er voor u een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vw. noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) Vw. bestaat in uw hoofde.

Wat de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft, dient in casu te worden beoordeeld of er in het district Kunduz van de gelijknamige provincie Kunduz nog steeds sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid,

haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over

een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat immers na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve

landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft

een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsvername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Rekening houdend met het geheel van voorgaande vaststellingen, is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/7ter, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 maart 2003 tot vaststelling van de op de beroepsinlevingsovereenkomst toepasselijke minimumvergoeding, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), "*van de algemene motiveringsplicht, de medewerkingsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur*", van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen) en van artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

2.2. Verzoekende partij doet eerst een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht. Vervolgens stelt zij dat de bestreden beslissing twee afzonderlijke componenten bevat die op zichzelf beoordeeld moeten worden.

Het eerste aspect heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als gevolg van de vaststelling dat verzoekende partij veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. Vervolgens doet zij hieromtrent een theoretische uiteenzetting en maakt onder andere een opsomming van de verschillende criteria die gehanteerd kunnen worden bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij een arrest van het hof van beroep van Gent van 19 juni 2020 veroordeeld werd tot 1 jaar gevangenisstraf wegens aanranding van de eerbaarheid van een minderjarige. Hoewel de feiten laakbaar en verwerpelijk zijn, wat verzoekende partij niet betwist, betwist zij wel dat de feiten ernstig zijn in de zin die de wetgever bedoeld heeft. Zij wijst op de argumentatie van het Commissariaat-generaal waar onder andere gewezen wordt op de motivering en strafmaat van het vonnis en het verslag van een psychiater waarbij het risico op recidive matig tot hoog ingeschat wordt. Tot op heden is er echter geen sprake van herhaling. Bovendien dient er in de beoordeling rekening gehouden te worden met de aard van

de daad, de werkelijk geleden schade, de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Verzoekende partij gaat ervan uit dat de strafrechtelijke feiten niet ernstig genoeg waren om te besluiten tot een intrekking van haar statuut. Zij werd reeds sinds 2013 toegelaten om in België te verblijven en er werd haar subsidiaire bescherming toegekend. Zij wijst erop dat zij reeds lang in België is, sinds 2011, dat zij geïntegreerd is, een diepe band met de lokale gemeenschap heeft opgebouwd, een netwerk aan vrienden en kennissen heeft opgebouwd en de taal en de cultuur van het land omarmd heeft. Het feit dat zij verwesterd is of als verwesterd zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan werd niet voldoende onderzocht. In het kader hiervan verwijst zij naar algemene landeninformatie. Zij stelt dat haar persoonlijke omstandigheden, namelijk haar lang verblijf in België, van belang zijn om de intrekking van haar status te beoordelen.

Vervolgens stelt verzoekende partij dat de commissaris-generaal een belangrijk aspect genegeerd heeft in zijn beoordeling, namelijk de ernstige aard van de gepleegde feiten. Het gaat om zedenfeiten, wat van cruciaal belang kan zijn voor een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Het is bovendien van het grootste belang om rekening te houden met de veiligheid en het welzijn van verzoekende partij, vooral met betrekking tot haar afkomst en de mogelijke reactie van de Afghaanse gemeenschap of de Taliban wanneer ze de reden dat verzoekende partij het land uit gezet is, te weten komen. Zedenfeiten kunnen in Afghanistan als zeer schadelijk en schandelijk beschouwd worden en de reactie van de gemeenschap kan dan ook zeer negatief en gevaarlijk zijn voor verzoekende partij. De risico's op sociale uitsluiting, geweld en eerwraak moeten in overweging genomen worden.

Verzoekende partij benadrukt ook dat haar persoonlijk onderhoud reeds van 17 augustus 2021 geleden is en begrijpt niet waarom zij ondertussen niet is uitgenodigd om een eventuele update over haar persoonlijke situatie te geven, aangezien dit van invloed kan zijn op de beoordeling van haar verzoek. Het recht op deelname en betrokkenheid is een fundamenteel aspect van een eerlijke en rechtvaardige asielprocedure. Zij heeft het recht om op de hoogte gehouden te worden van het verloop alsook het recht om eventuele wijzigingen in haar persoonlijke situatie aan te kaarten. Gedurende de twee jaren sinds haar persoonlijk onderhoud hebben zich wijzigingen voorgedaan in haar situatie, zowel in haar land van herkomst als in haar persoonlijke omstandigheden. Het is van groot belang dat deze elementen kunnen voorgelegd worden met het oog op een eerlijke en volledige beoordeling van haar asielverzoek. Bovendien dienen er redelijke termijnen nageleefd te worden en is de huidige vertraging onredelijk wat leidt tot onzekerheid en spanningen.

Ten slotte stelt verzoekende partij nog dat het advies aan de DVZ gebrekkig en onwettig is. Zij stelt vast dat de commissaris-generaal de motieven inzake de intrekking van de status verwart of minstens niet individueel motiveert wat betreft het advies over een mogelijke uitzetting. Zij is van mening dat een uitzetting een reëel risico inhoudt op schending van artikel 3 van het EVRM. Iemand die reeds 12 jaar in België verblijft en zich hier heeft ontwikkeld kan zich onmogelijk aanpassen aan de samenleving gebaseerd op *sharia*. Minstens heeft de commissaris-generaal volgens haar onzorgvuldig gehandeld door geen rekening te houden met haar persoonlijke omstandigheden en de huidige situatie in Afghanistan. Het feit dat zij hier een zedenfeit begaan heeft, wat risico's met zich meebrengt bij een terugkeer, is voor de commissaris-generaal blijkbaar onbelangrijk terwijl uit objectieve informatie het gevaar duidelijk blijkt.

2.3. In haar verzoekschrift verwijst verzoekende partij onder andere naar volgend rapport waar zij de link van bijbrengt:

- EASO, "*Afghan nationales perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 14 maart 2024 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*" van december 2023;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. "*Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- UNAMA "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023;

- COI Focus Afghanistan “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

4.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop

4.1.2. De commissaris-generaal heeft de bevoegdheid om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...) 6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;*”

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :
1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;*”

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“*Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.*”

De bestreden beslissing bestaat uit meerdere onderdelen. Het eerste onderdeel heeft betrekking op de redenen waarom de subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet gepleegd heeft. Artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

[...]

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In een tweede onderdeel adviseert de verwerende partij dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1° *juncto* artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat de verzoekende partij een ernstig misdrijf gepleegd heeft.

Artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 19, tweede en derde lid van de richtlijn 2011/95/EU. Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er ‘ernstige redenen’ zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, §52).

Het begrip “ernstig misdrijf” wordt in de richtlijn 2011/95/EU niet gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr.

C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, § 33). In zijn arrest Shajin Ahmed stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (*ibid.*, § 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (*ibid.*, §§ 46- 47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (*ibid.*, §§ 43-47 en 51). Verder heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Uit de rechtspraak blijkt dat het 'ernstig' karakter van het misdrijf, dat aanleiding geeft tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, § 56). Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés, uitgegeven door de UNHCR" (Genève, 1979, herwerkt in februari 2019). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109). Daarenboven dient men over te gaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus eenmaal er vastgesteld wordt dat de verzoekende partij een ernstig misdrijf gepleegd heeft.

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

In casu ligt de bewijslast bij de verwerende partij die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren.

4.3. Beoordeling van het "ernstig misdrijf"

Te dezen is de commissaris-generaal van oordeel dat de aan de verzoekende partij op 4 november 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, van de Vreemdelingenwet dient te worden ingetrokken. Hij motiveert dit in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze als volgt:

"[...]"

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een arrest van het Hof van Beroep Gent dd. 19 juni 2020.

Uit dit arrest blijkt dat u veroordeeld werd tot 1 jaar gevangenisstraf, een ontzetting uit uw burgerlijke en politieke rechten gedurende 5 jaar cfr. artikel 31 van het Strafwetboek en ontzetting uit bepaalde rechten met betrekking tot minderjarigen gedurende 10 jaar cfr. artikel 382bis van het Strafwetboek wegens aanranding van de eerbaarheid van een minderjarige.

Uit de motivering en de strafmaat van het voormelde vonnis blijkt duidelijk dat u ernstige feiten pleegde. Op 7 juli 2016 randde u een onbekende twaalfjarige jongen aan in de toiletten van het restaurant waar u werkte. Uit het verslag van de psychiater waarnaar wordt verwezen in het arrest, blijkt dat enkel een seksuele

interesse in minderjarige jongens kan verklaren waarom u dergelijke feiten pleegde. Het risico op recidive wordt matig tot hoog ingeschat. De rechter oordeelde dat een effectieve gevangenisstraf passend en noodzakelijk was om u ervan te weerhouden in de toekomst gelijkaardige misdrijven te plegen. Tevens werd u veroordeeld tot ontzetting uit verschillende burgerlijke en politieke rechten gelet op de ernst van de gepleegde feiten.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1, § 2, ingetrokken.”

Het arrest, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, werd toegevoegd aan het administratief dossier. Het arrest van het hof van beroep heeft kracht van gewijsde.

Uit dit arrest van het hof van beroep te Gent van 19 juni 2020 blijkt dat de verzoekende partij definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van een jaar, een uitzetting uit haar politieke rechten voor vijf jaar, een uitzetting uit het recht om in welke hoedanigheid ook deel te nemen aan onderwijs in een openbare of particuliere instelling die minderjarigen opvangt, of deel uit te maken, als vrijwilliger, als lid van het statutair of contractueel personeel of als lid van de organen van bestuur en beheer van elke rechtspersoon of feitelijke vereniging waarvan de activiteit in hoofdzaak op minderjarige gericht is of een activiteit toegewezen te krijgen waardoor zij in een vertrouwens- of gezagsrelatie tegenover een minderjarige geplaatst wordt voor tien jaar voor de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een minderjarige, die nog geen volle zestien jaar oud was. Bovendien dient zij een bijdrage te betalen voor het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Uit voormeld arrest blijkt dat de verzoekende partij een voor haar onbekende twaalfjarige jongen in de toiletten van het restaurant waar zij werkte aangerand heeft. Hierbij had de verzoekende partij enkel de bevrediging van haar eigen seksuele lusten voor ogen en dacht niet aan de traumatische gevolgen voor het slachtoffer. Voorts schat de psychiater de kans op recidive matig tot hoog in, daar enkel een seksuele interesse in minderjarige jongens kan verklaren waarom de verzoekende partij dergelijke feiten pleegde. Het betreffen zeer ernstige feiten. Gelet op de ernst van de feiten en het hoge recidivegevaar acht het Hof van Beroep het niet aangewezen om de verzoekende partij de gunst van de opschorting te verlenen, zelfs niet als deze zou gekoppeld worden aan de naleving van probatievoorwaarden. Bovendien ontzet het Hof van Beroep de verzoekende partij uit haar politieke rechten om haar de ernst van de door haar gepleegde feiten te doen beseffen. Ook omwille van de ernst van de feiten mag de verzoekende partij vanuit een gezags- of vertrouwenspositie of als vrijwilliger niet in contact komen met minderjarigen gedurende een periode van tien jaar.

In de mate dat de verzoekende partij nog zou verwijzen naar het laag recidive risico daar zij sinds haar veroordeling geen nieuwe feiten gepleegd heeft, wordt erop gewezen dat subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij een ernstig misdrijf heeft gepleegd zoals bedoeld artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet. Noch uit de wet, noch uit de voorbereidende werken blijkt dat de toepassing van deze bepaling vereist dat een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving wordt aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt daarnaast rekening gehouden met de door de verzoekende partij aangebrachte elementen voor het eventuele behoud van haar status. De commissaris-generaal heeft hieromtrent met reden als volgt overwogen: “U werd op 17 augustus 2021 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

Gevraagd waarom u uw beschermingsstatuut zou moeten behouden, stelt u een fout te hebben begaan en zich hiervoor te hebben verontschuldigd (CGVS 17.08.2021, p.9). Dit weet geen ander licht te schijnen op de veroordeling die u opliep door het Hof van Beroep. Andere redenen zijn volgens u omdat u hier in België wenst te blijven en ook uw familie naar hier wil over brengen (CGVS 17.08.2021, p.9). Ook dit rechtvaardigt geenszins het behoud van uw statuut. U verklaarde voorts niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omwille van de problemen die u tijdens uw verzoek om internationale bescherming uiteenzette maar deze voorgehouden problemen werden door het CGVS reeds als ongeloofwaardig bevonden. U stelt verder dat mensen u bij terugkeer naar Afghanistan als ‘ongelovige’ zouden beschouwen omdat u in Europa verbleef (CGVS 17.08.2021, p.10). Deze elementen doen evenmin afbreuk aan de vaststelling dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd en werpen geen ander licht op de motieven om uw beschermingsstatus in te trekken. Zij worden meegenomen in het advies dat de Commissaris-generaal dient te geven aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (infra).

De door u neergelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Dat u in België werkt, zoals het document daaromtrent dient aan te tonen, wordt in deze beslissing niet betwist. De

kopieën van de taskara's van uw familieleden en foto's waarop zij te zien zijn doen evenmin afbreuk aan de gedane feiten en de ernst ervan."

De verzoekende partij betoogt dat haar persoonlijk onderhoud dateert van 17 augustus 2021. Zij meent dat zij diende uitgenodigd te worden voor een nieuw persoonlijk onderhoud.

Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt de verzoekende partij evenwel niet de mogelijkheid om de redenen aan te reiken waarom zij haar beschermingsstatuut zou moeten behouden op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen. Immers kan de verzoekende partij dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Zoals reeds aangestipt is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Ondanks haar bewering dat zij wel degelijk nieuwe verklaringen zou kunnen afleggen, ontwaart de Raad geen enkel begin van een nieuwe verklaring in de voorgelegde procedurestukken. *In casu* is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in haar verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze de redenen aan te reiken waarom zij haar beschermingsstatuut zou moeten behouden. *In casu* wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Nu de verzoekende partij niet concreet uiteenzet welke elementen zij had willen aanvoeren, maakt zij een schending van het hoorrecht, in de zin van artikel 41 van het Handvest, niet aannemelijk (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 38 e.v.). Immers de elementen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanreikt hebben betrekking op het advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet. In dit verband verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet is in punt 4.4.

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er *in casu* ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Haar handelingen – met name de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een minderjarige, geen volle zestien jaar oud – betreffen een ernstig misdrijf. Deze vaststelling volstaat in beginsel om over te gaan tot intrekking van de aan de verzoekende partij op 4 november 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

Bij de beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van verzoekende partij wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze personen kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De verzoekende partij kan zich dan ook niet beroepen op een miskenning van alle redelijkheid door de commissaris-generaal in zijn beoordeling.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1° *juncto* artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. De door de verzoekende partij aangehaalde argumenten kunnen het behoud van haar subsidiaire beschermingsstatus niet wettigen.

4.4. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet. Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1° van de Vreemdelingenwet geeft hij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet.

Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Het verweer in het verzoekschrift dat zij reeds lang in België verblijft en hier geïntegreerd is, bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd beschouwd zal worden en dat er rekening dient gehouden te worden met de aard van de door haar gepleegde feiten, namelijk zedenfeiten, en hoe de reactie van de Afghaanse gemeenschap zal zijn als zij dit te weten komen, is gelet op bovenstaande dan ook niet dienstig.

4.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat de verzoekende partij tijdens een persoonlijk onderhoud de kans werd gegeven mondeling de redenen tot behoud van de subsidiaire beschermingsstatus toe te lichten. De commissaris-generaal heeft het dossier van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Waar verzoekende partij bovendien aanhaalt dat haar persoonlijk onderhoud reeds dateert van 17 augustus 2021 terwijl er zich in tussentijd nieuwe ontwikkelingen kunnen voorgedaan hebben in haar persoonlijke situatie en zij aldus opnieuw gehoord had moeten worden, dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij de mogelijkheid wordt geboden om via het verzoekschrift of een aanvullende nota eventuele relevante elementen aan te brengen die van belang kunnen zijn voor de beoordeling van haar zaak. Zij brengt echter geen concrete elementen aan.

5. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan de verzoekende partij op 4 november 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij met het oog op verder onderzoek.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS